

22. Sprawy z zakresu dróg, kolei, lotnictwa i żeglugi.

W tym zakresie (symbol 603) przeważały sprawy o wydanie zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia obiektu reklamowego. Istotą sporu była w nich interpretacja i zastosowanie przepisów art. 38 ust. 1 oraz art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.), dalej udp.

W uzasadnieniach wyroków oddalających skargi przesądzono, iż w decyzjach zezwalających na lokalizację obiektu budowlanego, zgodnie z regułą przyjętą w art. 39 ust. 3a pkt 3 udp, zobowiązuje się inwestora do wykonania kolejnego obowiązku, tj. uzyskania zezwolenia zarządcy drogi na zajęcie pasa drogowego. Zezwolenie, o którym mowa w tym przepisie, przewiduje art. 40 ust. 1 i ust. 2 udp, przy czym, co wynika z ust. 12 oraz ze sposobu naliczania opłaty za zajęcie, jest ono czasowe. Z upływem terminu zezwolenia właściciel obiektu zobowiązany jest do jego usunięcia pod rygorem nałożenia kary - w trybie art. 40 ust. 12 pkt 2 udp, za zajęcie pasa drogowego z przekroczeniem terminu zajęcia określonego w zezwoleniu. Możliwość pozostawiania w pasie drogowym urządzenia lub obiektu, na które udzielone zostało już raz zezwolenie, uzależniona jest od wydania kolejnego zezwolenia w oparciu o art. 40 ust. 1 udp. Na ocenę, czy dane urządzenie/obiekt może uzyskać kolejne zezwolenie wpływają czynniki określone w art. 39 ust. 3 udp. W przypadku stwierdzenia, iż dalsze pozostawianie reklamy w pasie drogowym może zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego, organ ma prawo odmówić wydania tego zezwolenia.

Odnosnie art. 38 ust. 1 udp przyjęto, iż przepis ten odnosi się do sytuacji, w których nie jest prowadzone postępowanie administracyjne celem uzyskania zgody na lokalizację obiektu lub urządzenia, a następnie na zajęcie pasa drogowego, ponieważ dany obiekt lub urządzenie już w tym pasie istnieje, a zgoda na taki stan wynika z ustawy. Dotyczy to sytuacji, gdy w dacie wejścia w życie ustawy o drogach publicznych określone obiekty i urządzenia niezwiązane z pasem drogowym i jego funkcjami były już w nim posadowione, albo może być wynikiem działania znajdującego oparcie w przepisach prawa, wskutek którego obiekt lub urządzenie, znajdujące się na nieprzynależnym do pasa drogowego gruncie, zostają tym pasem

objęte (przykładowo zmiana planu zagospodarowania przestrzennego). Wynikające z art. 38 ust. 1 udp uprawnienie do używania istniejącego obiektu budowlanego, znajdującego się w pasie drogowym, nie wymaga uzyskania decyzji administracyjnej - zezwolenia na zajęcie pasa drogowego; obowiązek uzyskania zgody zarządcy drogi odnosi się jedynie do sytuacji przebudowy i remontu (m.in. sprawy o **sygn. akt VI SA/Wa 1783/08, VI SA/Wa 1909/07, VI SA/Wa 1912/07**).

Z powyższego zakresu spraw wyodrębnienia wymagają też sprawy ze skarg wniesionych na tle przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r., Nr 125, poz. 874 ze zm.). Najwięcej z nich dotyczyło decyzji organu stwierdzających naruszenie przepisu art. 18 ust. 5 tej ustawy, który stanowi, iż przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą, zabrania się umieszczania i używania w pojeździe taksometru, umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem oraz telefonem przedsiębiorcy, umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych.

W orzeczeniach wydanych m.in. w sprawach o **sygn. akt VI SA/Wa 618/08 oraz VI SA/Wa 546/08**, Sąd podniósł potrzebę wyraźnego odróżnienia pojazdów nie będących taksówką od taksówek, uznając za konieczne wprowadzenie stosownej ochrony licencjonowanych przewoźników taksówkowych, działających w oparciu o licencje wydane na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, przed nieuczciwą konkurencją ze strony podmiotów działających bez takiej licencji, funkcjonujących na podstawie posiadanych ogólnych licencji na wykonywanie transportu drogowego osób, wydanych na podstawie art. 5 ust. 1 cyt. ustawy. W w/w sprawach kontrolowane pojazdy były zewnętrznie i wewnętrznie wyposażone w urządzenia charakterystyczne dla pojazdów, którymi wykonuje się transport drogowy taksówką. Kontrolowani nie posiadali zaś licencji na wykonywanie tego rodzaju transportu. Analizując ten problem w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 111/08** Sąd stwierdził, iż przepisy w/w art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym nie naruszają konstytucyjnej zasady równości wobec prawa wyrażonej w art. 32 Konstytucji RP, gdyż wbrew zarzutom skargi, nie różnicują w prawach przedsiębiorców

transportowych, odwołując się jedynie do kryterium sposobu świadczenia usług przewozowych. W sprawach o **sygn. akt VI SA/Wa 708/08, VI SA/Wa 632/08, VI SA/Wa 674/08** Sąd podkreślił natomiast, iż swoboda prowadzenia działalności gospodarczej musi być w tym przypadku ograniczona, przede wszystkim z uwagi na dobro konsumenta, który korzystając z przewozu nie może być wprowadzany w błąd i musi mieć pewność, że wchodząc do samochodu oznaczonego jako taksówka, korzysta z usług przedsiębiorcy posiadającego stosowną licencję na transport drogowy osób taksówką.

Postanowieniem z dnia 9 października 2008 r., **sygn. akt VIII SA/Wa 518/08** – orzeczenie prawomocne - Sąd odrzucił skargę na decyzję Komendanta Powiatowego Policji w S. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w transporcie drogowym. W jego uzasadnieniu Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator lub Rzecznik Praw Obywatelskich, przy czym przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, przewidziany w ustawie. Przepisy te wyrażają generalną zasadę subsydiarności skargi. Jej wniesienie do sądu administracyjnego wymaga bowiem uprzedniego uruchomienia środków prawnych dostępnych w administracyjnym toku instancji, a w razie ich braku skierowania do organu wezwania do usunięcia naruszenia prawa (§ 3 i § 4 ww. ustawy). Tym samym wniesienie przez skarżącego skargi na wydaną przez organ I instancji, Sąd uznał nie tylko za niedopuszczalną, ale i bezprzedmiotową.